

Sygn. akt III Ca 64/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt I C 1130/14

oddala apelację.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Krystyna Hadryś

UZASADNIENIE

Powódka Gmina G. wniosła pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym domagając się orzeczenia nakazem zapłaty, że pozwana M. G. zapłaci w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty kwotę 4.531,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 631,16 zł wraz z kosztami postępowania w tym odrębnie koszty zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych, a w razie wniesienia przez pozwaną sprzeciwu wniosła o zasądzenie od pozwanej M. G., kwoty 4.531,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 631,16 zł z tytułu wyliczonych odsetek zwłoki wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka stwierdziła, że pozwana zajmuje stanowiący jej własność lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...) bez tytułu prawnego. Wobec braku regulowania przez pozwaną odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu oraz opłat eksploatacyjnych powódka wzywała pozwaną do zapłaty i uregulowania zaległości. Ponadto powódka wskazała, iż zaległości pozwanej z tytułu korzystania z lokalu, odszkodowania i opłat eksploatacyjnych wynoszą wg. stanu na dzień 31 grudnia 2013 r. kwotę 4.531,85 zł wraz z wyliczonymi odsetkami w kwocie 631,16 zł.

W dniu 7 kwietnia 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwana M. G., w ustawowym terminie zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości sprzeciwem. Wniosła o uchylenie nakazu zapłaty w całości ze względu na bezpodstawność roszczenia, skierowanie sprawy do rozpoznania na rozprawie i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko stwierdziła, że kwota której dotyczy postępowanie powstała w okresie od stycznia 2011r. do marca 2012r., gdy ona nie mieszkała w lokalu powódki, a jedynie widniała w kartotece meldunkowej, albowiem meldunku dokonali jej rodzice w porozumieniu z babcią w czasie gdy pozwana była niepełnoletnia. W ocenie pozwanej żądana kwota jest nienależna ponieważ nie dokonała samowolnie zajęcia przedmiotowego lokalu i nigdy w przedmiotowym lokalu nie zamieszkiwała albowiem interesy życiowe koncentruje w lokalu przy ul. (...). Jednocześnie wskazała, iż główny najemca lokalu jej babcia K. G. (1) zmarła 24 stycznia 2012 r., w efekcie czego lokal został opróżniony i wydany właścicielowi. Pozwana zakwestionowała zasadność roszczenia jak również wskazała, iż nie została należycie wykazana jego wysokość bowiem w roszczeniu zawarte jest także zadłużenie powstałe za bliżej nie sprecyzowany okres czasu przez 2011r. Z ostrożności procesowej podniosła zarzut przedawnienia odnośnie roszczenie w kwocie 2.601,67 zł to jest roszczeń powstałych przed 2011 r.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że powódka Gmina G. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...), o pow. 32,60 m². Najemcą przedmiotowego lokalu była K. G. (1) na podstawie zawartej z powódką umowy najmu. Z uwagi na zaległości w regulowaniu opłat czynszowych umowa najmu została wypowiedziana przez powódkę. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach dnia 30 listopada 2011r. sygn. akt I C 723/11 nakazano pozwanym K. G. (1) i M. G. opuszczenie i opróżnienie z rzeczy lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...), ustalono także brak uprawnienia pozwanej M. G. do otrzymania lokalu socjalnego i obciążono ją kosztami postępowania. Wyrok uprawomocnił się z dniem 16.05.2012r. W dniu 11.11. 2009r. K. G. (1) złożyła oświadczenie , że w przedmiotowym lokalu zamieszkuje wraz z nią jej wnuczka M. G.. W przedmiotowym lokalu pozwana zameldowana była do dnia 8 maja 2012r. kiedy to zameldowana została w nowym lokalu przy ulicy (...) w G.. W okresie czasu od dnia 1 stycznia 2011r do dnia 27 marca 2012r. za który powódka dochodzi roszczenie o zapłatę pozwana nie zamieszkiwała przedmiotowy lokal, nie korzystała z niego jak i nie dysponowała lokalem. W tym czasie zamieszkiwała na stałe, nieprzerwanie wraz z rodzicami w lokalu położonym w G. przy ulicy (...) i w tym mieszkaniu znajdowało się jej centrum życiowe. K. G. (1) zmarła w dniu 24 stycznia 2013r. Po śmierci najemcy jej rodzina opróżniła z rzeczy ten lokal i pozostawiła niezamieszkały, ostatecznie zdając mieszkanie wynajmującemu w dniu 27 marca 2012r. W dniu 7 listopada 2013r. powódka skierowała do pozwanej przed sądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwała ją do zapłaty zadłużenia z tytułu użytkowania przedmiotowego lokalu w kwocie 5.163,01zł w tym 4.531,85 zł tytułem kosztów eksploatacji lokalu i 636,16 zł skapitalizowanych odsetek w terminie 1 miesiąca pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Zadłużenie takie według powódki wynikało z kartoteki finansowej za okres czasu od 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013r. Do momentu zamknięcia przewodu sądowego pozwana nie zaspokoila powódki w żadnej części.

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo należało uznać za nieuzasadnione i podlegające oddaleniu. Sąd Rejonowy uznał, że pozwana w przedmiotowym lokalu nie zamieszkiwała, nie korzystała z niego w celu zamieszkiwania ani nie użytkowała go w okresie dochodzonym pozwem. Fakt zameldowanie jej w przedmiotowym lokalu w okresie do 8 maja 2012r nie ma żadnego znaczenia albowiem jako czynność administracyjna nie kreuje żadnego stosunku obligacyjnego i zobowiązania w stosunku do pozwanej, podobnie oświadczenie złożone przez K. G. (1) w dniu 11 listopada 2009r. w którym oświadczyła, że w przedmiotowym lokalu wraz z nią zamieszkuje także pozwana, albowiem oświadczenie to datowane jest na około 14 miesięcy przed okresem dochodzonym pozwem, a stan zamieszkiwania danej osoby w określonym miejscu może ulec zmianie z dnia na dzień. Sąd pierwszej instancji wskazał na brak możliwości zweryfikowania faktu, czy K. G. (2) należycie pojmowała i potrafiła rozróżnić pojęcie zameldowania określonej osoby od zamieszkiwania w lokalu rozumianego jako koncentracja wszystkich funkcji życiowych i społecznych w danym lokalu, a doświadczenie życiowe pozwala uznać, że wskazując nieprawdziwe fakty najemczynie chciała umożliwić pozwanej jako swojej wnuczce przejęcie przedmiotowego lokalu w postaci nawiązania z nią umowy najmu w przyszłości, temu samemu celowi miało też prawdopodobnie służyć zameldowanie

pozwaną na pobyt stały w przedmiotowym lokalu. Sąd podkreślił, że wyrok w którym orzeczono eksmisję pozwaną z przedmiotowego lokalu był wyrokiem zaocznym, a pozwana merytorycznie nie odniosła się do żądania pozwu i nie potwierdziła faktu zamieszkiwania w tym lokalu. Sąd Rejonowy podzielił także zarzut pozwaną odnośnie nie wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, albowiem kartoteka finansowa na którą powołała się powódka wykazuje, że na styczeń 2011r. czyli datę początkową okresu za który powódka dochodzi roszczenie istniało już zadłużenie w kwocie 2.601,67 zł i odsetki w kwocie 121.58 zł, a materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że dochodzona w pozwie łączna kwota 5.163,01 to wartość rzeczywistego odszkodowania za bezumowne korzystanie z rzeczy.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w całości, wnosząc o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z pozostawieniem rozstrzygnięcia o kosztach Sądowi I instancji. Zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 365 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż pozwana nie zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu, podczas gdy okoliczność jej zamieszkiwania znalazła wyraz w postępowaniu o eksmisję pozwaną w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 30 listopada 2011r.; a to art. 233§ 1 k.p.c. w zw. z art. 328§ 2 k.p.c. poprzez uznanie oświadczenia złożonego przez zmarłą K. G. (1), potwierdzającego fakt zamieszkiwania wspólnie z pozwaną, za zawierające nieprawdziwe informacje, podczas gdy nie było podstaw do wywiedzenia podobnego związku; oddalenie wniosku dowodowego powoda uzasadnione uznaniem przez Sąd, iż zeznania świadka B. L. (1) miały na celu udowodnienie okoliczności już wskazanych przez powódkę, tj. okresu zaległości obciążającego pozwaną, podczas gdy wniosek dowodowy dotyczył powstania w okresie dochodzonym w niniejszej sprawie zaległości zadłużenia w wysokości kwoty 2.601,67 zł; uznanie okoliczności zamieszkiwania pozwaną przy ul. (...) w G. za w pełni udowodnioną, po przesłuchaniu wyłącznie dwóch świadków wskazanych przez pozwaną, podczas gdy zasada obiektywizmu nakazywałaby w podobnej sytuacji zachować ostrożność w wywodzeniu stanowczej tezy, tym bardziej, że w treści oświadczenia pozwaną z dnia 6 marca 2012r. wskazała ona jako adres do doręczeń również adres do doręczeń ul. (...), a skierowaną do niej korespondencję odebrała osobiście w dniu 20 marca 2012r.; stwierdzenie, iż powódka nie wykazała wysokości swojego żądania, pomimo, iż fakt ten wynikał z kartoteki finansowej za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2013r., a pozwana nie kwestionowała wysokości i zasadności żądania, a kwestionowała natomiast swoją legitymację bierną w niniejszym postępowaniu. Ponadto zarzuciła naruszenie prawa materialnego a to art. 225 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniała podstawa do uznania pozwaną za samoistnego posiadacza lokalu w złej wierze, podczas gdy powódka w toku postępowania wykazywała, iż pozwana zamieszkiwała w lokalu bez tytułu prawnego, będąc świadomą wydanego przeciwko niej orzeczenia o eksmisji; a to art. 688¹ § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż nie zachodzi podstawa do obciążenia pozwaną należnościami z tytułu czynszu, podczas gdy zgodnie z powyższym przepisem za zapłatę czynszu odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie, a za taką osobę należy uznać pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podzieliła w całości i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Orzekając Sąd Rejonowy nie uchybił zasadom logicznego rozumowania, ani też doświadczenia życiowego. Wnioski Sądu pierwszej instancji, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaofiarowanych przez obie strony.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego objętego regulacją art. 233 k.p.c., stwierdzić należy, że stanowisko prezentowane w apelacji w zasadzie nie można określić jako zarzut, lecz polemikę z ustaleniami zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Odwoławczego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie

jest natomiast wystarczające wyłącznie przekonanie skarżącej o innej niż przyjął Sąd Rejonowy wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, a z takim sformułowaniem treści apelacji mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Przede wszystkim Sąd Odwoławczy uznał, że oświadczenie najemczynie K. G. (1) z 11 listopada 2009r. zostało prawidłowo ocenione przez Sąd pierwszej instancji, albowiem dotyczyło ono odległego okresu od okresu obejmowanego roszczeniem, datowane jest bowiem na około 14 miesięcy przed okresem dochodzonym pozwem, a nadto doświadczenie życiowe wskazuje na to, że osoby – szczególnie w znacznie starszym wieku - składające oświadczenia nie są w pełni uświadamiane przez przyjmujących takie oświadczenia co do skutków prawnych związanych z okolicznościami zawartymi w składanych przez siebie oświadczeniach. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy nie sposób uznać, że K. G. (1) składając oświadczenie należycie pojmowała i potrafiła rozróżnić pojęcie zameldowania określonej osoby od faktycznego zamieszkiwania w lokalu.

Na uwzględnienie nie zasługuje nadto zarzut niezasadnego oddalenia przez Sąd Rejonowy złożonego przez powódkę wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka B. L., albowiem nie można ocenić jego prawidłowości, wobec nie zgłoszenia przez powódkę reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika zastrzeżenia z art. 162 k.p.c., w konsekwencji czego utraciła ona możliwość powoływania się na dane uchybienie przepisów prawa procesowego.

Nie można również podzielić zarzutu 365 k.p.c. albowiem prawomocne orzeczenie eksmisyjne nie zostało pominięte przez Sąd Rejonowy, nie mniej jednak jest to orzeczenie ustalające bezprawność zajmowania lokalu mieszkalnego na dany dzień wydania orzeczenia, co nie może przesądzać o ustaleniu okoliczności zajmowania lokalu przez pozwaną w okresie objętym pozwem, gdyż okres ten jest odmienny w obu postępowaniach, dlatego też Sąd Rejonowy prawidłowo samodzielnie ocenił i ustalił możliwość faktycznego zajmowania lokalu przez pozwaną w tymże okresie i trafnie uznał, iż nie sposób przyjąć, że pozwana zajmowała lokal w okresie objętym pozwem.

Rozpoznając podniesione w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego, Sąd Odwoławczy uznał za zasadne wskazać, iż art. 688¹ § 1 k.c. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem jak wynika z pozwu i jednoznacznego stanowiska powódki toku postępowania, dochodzi ona zapłaty kwoty za bezumowne zajmowanie lokalu przez pozwaną, a nie za czynsz najmu w okresie, w którym pozwana miała zajmować lokal należący do powódki. Ponadto wobec trafnego uznania, że pozwana nie zajmowała lokalu mieszkalnego w okresie wskazanym pozwem, bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 225 k.c., gdyż nie sposób dopatrzeć się przesłanek uznania pozwanej za samoistnego posiadacza lokalu w złej wierze.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozostałe podniesione w apelacji zarzuty mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Z uwagi na powyższe - na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację powódki jako bezzasadną.

SSR(del.) Marcin Rak SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Krystyna Hadrys